

שיחות הר"ן קס"ד

דקדושה, שעסוק במחשבות קדושות בחי' בריאה, ודיבורים קדושים בהתמדה, וכן מעשים קדושים, ואזי שורה עליו השכינה הק'. וגם כשזוכה להכנס לעבודות יותר גבוהות דיהודי האצילות שהוא אור גדול מאד, מ"מ צריך שיהא לאור הזה כלי, וחכלי הוא העבודות הפשוטות דבחי' בי"ע. כי אין ממשות לאור בלי כלי. ולכן אע"פ שהיה רביה"ק עוסק בעבודות גבוהות שאין לנו שום השגה בהם. מ"מ עסק גם בעבודות הפשוטות.

ובזה מפרש הר"ק מקאזניץ מש"כ בשער היחודים כמה וכמה כוונות ויחודים על פסוקים, וצריך בתחילה שיאמר הפסוק הזה שהוא מכוון בו היחוד. כי אמירת הפסוק הוא הכלי לאור היחוד שבכוונתו. הגם שהיה יכול לייחד במחשבתו גם בלי אמירת הפסוק. מ"מ אי אפשר לעלות למדרגות עליונות שבסולם בלי המדרגות התחתונות. דאע"פ שעבודות היחודים הם עיקר הגאולה מ"מ צריך שתהיה בחי' בית המקדש ואח"כ תהא בו השראת השכינה. והבהמ"ק הוא בחי' בי"ע.

לכן עסק רביה"ק תמיד בכל ימיו גם במצוות מעשיות והתבודדות וכו', ולכן זכה להשראת האור אצלו בקביעות. כי צדיקים אחרים הגם שזכו לאור היחודים, לא זכו לקביעות בזה, כי לא עסקו כ"כ בהתמדה בעשיית הכלים ע"י התבודדות ולמוד התורה

גם כשיצא לקהלת אומאן שהיה סמוך מאד להסתלקותו כמו חצי שנה, וכבר זכה למעלה עליונה שלא זכה בה אדם מעולם כמבאר כבר, גם שם היה לו התבודדות הרבה מאד, ופעם אחת נכנס הבעל הבית שדר רבנו זכרנו לברכה, אצלו בשכנות שם באומאן ושם היה לרבנו זכרנו לברכה, חדר מיוחד שהיה להבעל הבית תפיסת יד בו ונכנס הבעל הבית פתאם לאותו החדר ומצא את רבנו זכרנו לברכה, שהיה שוכב בפשוט ידים ורגלים על הארץ אף על פי שהיה אז חלוש מאד מאד, בלי שעור אשר חיותו היה בנס וכמעט שנגוע בכל עת, אף על פי כן לא עזב דרכו הטוב על פי פשיטות עד השעה האחרונה שנסתלק למעלה בשלום אשרי לו:

רביה"ק אע"פ שזכה למדרגות נעלות מאד, שהן למעלה ממדרגות נפש רוח ונשמה, למעלה מפעולות דעשיה, ודיבור דיצירה, ומחשבות קדושות דבריאה. כי זכה ליחודי עולם האצילות וא"ק. וא"כ מדוע התנהג בעבודות הפשוטות גם לאחר ההשגות הנוראות ויחודים קדושים.

ויש בזה שתי הבחנות. הבחנה ראשונה כי עיקר השראת השכינה בקביעות היא בבית המקדש, וכשאינן ביהמ"ק אין השראת השכינה בקביעות. וצריך היהודי בעצמו להיות בבחי' ביהמ"ק. ומתי השכינה הק' שורה על האדם, כשהוא עוסק בבי"ע

ואע"פ שזוהי התכלית האמת, היינו שני החלקים, בין מה שצריך תמיד לעסוק במחשבה דיבור ומעשה דקדושה בפשיטות כדי שהיה כלי אל האור, והוא בחי' בי"ע. ובין מה שיש להגיע לדרגת א"ק שגם כל הבי"ע יתחפך לאצילות. אבל צריך לדעת שישנה מדרגת הממוצע בין שני החלקים הללו, והוא דרגת האצילות בעצמה. כי אי אפשר להגיע לדרגת א"ק שכל פעולותיו יהיו באור היחוד, רק ע"י האצילות שהוא בחי' חכמה, כמו שנאמר 'כולם בחכמה עשית'. אע"פ שתמיד צריך לעסוק בכלים קדושים, מחשבות קדושות ודיבורים ומעשים קדושים, וגם צריך כל אחד להגיע לפני כל המדרגות שבכל הפעולות תהיה דביקות אלקות, אבל צריך להבין שתמיד צריך לזה הכנה, להתחזק בכל יום בד' עבודות האלה. לכן אומרים קרבנות בתחילת התפילה, ולובשים ציצית שזו עבודת העשיה, אח"כ אומרים זמירות ביצירה ועבודת המלאכים והשרפים כבריאה, אח"כ באים בתפילת שמונה עשרה לדרגת האצילות שהיא עבודת היחודים, לכן מתפללים בלחש בלי קול שהוא בחי' יחוד. בסוד החי' שמל, שעיי"ז יזכה שאחר התפילה יעלה למדרגה למעלה מהתפילה. כי מי שזוכה לבא בשמונה עשרה לביטול גמור, יזכה לאחר התפילה שכל עבודתו תהיה בבחי' א"ק.

כי בפשיטות לאחר התפילה האדם יורד ממדרגתו שהיה בשמונה עשרה. אבל יש דרך לזכות שבי"ע יעלה לבחי' א"ק, והוא ע"י הביטול שבשמונה עשרה. ואז יזכה לביטול אמיתי שכל תורתו תהיה תורת ה' בבחי' מצוה בו יותר מבשלוהו' כנ"ל.

בפשיטות. משא"כ הצדיק האמת עוסק בקביעות בזה כדי שיהיה כלי תמידי אל האור העליון.

וההבחנה השניה, שהצדיקים הגדולים לא רק שזכו לדרגת האצילות שהיא בחי' משיח בן יוסף, בחי' חכמה. אלא גם זכו לדרגת א"ק, בחי' משיח בן דוד, בחי' כתר. והגיעו למדרגה גבוהה כזאת, שגם המחשבה דיבור ומעשה שלהם שהוא בחי' בי"ע אשר בכלליות הם עולמות הפירוד תהיה להם עליה, דמ"מ נודע שרגלי א"ק מלובשים בבי"ע, וכשזוכה לדרגת א"ק, גם בחי' הבי"ע שלו מתחפך לאצילות.

וזוהו דרגת משיח בן דוד, שגם המחשבה דיבור ומעשה הפשוט מתחפך לעבודת היחודים. כמו שהיה אצל הצדיקים הגדולים במעלה, שכל דיבור היה עם השראת אור האלקי, בבחי' רוח הקודש. והיו צדיקים שאם היו מרגישים שנפסק האור האלקי, היו מפסיקים באמצע התיבה של הדיבור. וכמו שמוהרנ"ת מבאר העניין (הל' שלוחין הל' ב') מצוה בו יותר מבשלוהו, שצריך לקיים כל המצוות בביטול כזה שלא הוא מקיים המצוה אלא הקב"ה בעצמו מקיים המצוה הזאת. מצוה בו יותר משלוהו, היינו שאין אני מקיים את המצוה בשליחות של השי"ת, אלא השי"ת בעצמו מקיים המצוה, בבחי' מה שאמרו חז"ל שהקב"ה מניח תפילין, היינו שהוא מניח התפילין שאני מניח.

ולכן אע"פ שעסק רביה"ק בעבודת היחודים, הגיע למדרגה כזאת שכל מחשבה דיבור ומעשה היה יהוד עליון.

כמו שאמרה המשנה להבית יוסף, אני מדברת מתוך פוך, פללים בלחש בלי קול שהוא בחי' יחוד. ת שזה עבודת העשיה, אחם בד' עבודות האלה. ל אחד להגיע לפני המדרגות שכל הפעולות יהיה בהם דשכל דיבוריו ומעשיו הם מעשי השי"ת. וה' יזכנו לדביקות אמיתי בו ית' בביאת גוא"צ ברחמים בב"א.

